



GUD KONTRA LUCIFER
""""""""""

I den kamp mänskligheten utkämpar på vårt jordeplan mot vår fiende Lucifer ligger århundraden av möda och oavlåttlig strävan. Vi vill befria oss från det band vi bundit oss med vid denna makt, innerst inne vill alla detta, men det grepp han fått om människan är djupt och säkert, och det krävs många inkarnationer för att nå befrielsen.

Den fråga alla ställer sig under livet är, vilken roll Gud spelar i det verk Lucifer utför. Tvivel om Hans allmakt uppstår till följd av alla obesvarade frågor; borde Han inte kunna utplåna det onda med kraften i sin vilja? Från alla predikstolar talas om människans fria vilja, och att hennes bruk därav bestämmer hennes öde. Men detta utgör ingen förklaring över det till synes passiva förhållandet till det onda från Guds sida, utan endast påpekandet av ett faktum. Det är klarhet och svar på frågan vi begär.

När människan kom under Lucifers välde gavs åt honom förmåga att skapa en form, varigenom denna i sig själv negativa kraft, utrustad med medvetande, vann herravälde över mänskligheten. Han äger icke liv i ordets vedertagna bemärkelse av väsen utrustat med möjlighet till fortplantning, endast med förmåga att antaga form.

Människan strävan att befria sig är en kamp som måste utkämpas med rena vapen, annars vinner hon inte seger. Det är Gudomen inom henne som renar vapnet, och genom att det är helgat av universums Gud bringar det henne seger. Samtidigt vinner hon den förbindelselänk, som kräves, mellan Gud och sin egen inneboende högsta Ande, som är Gudomen inom henne. Om kampen är ärligt menad uppstår ovillkorligen den förbindelseleden, dock fordras det därtill en verkligt stark vilja. Hur långvarig striden blir beror på personlig karma samt på hennes förmåga att hålla vapnet rent.

Detta är en kamp mellan den positiva parten, Gud, och den negativa, Lucifer. På ett sätt kan man säga - och här kommer ett försök att besvara den nyss uttalade frågan om Guds förhållande till det onda - man kan säga att det negativa är något icke existerande i den meningen att Gud från sin höjd ej uppfattar Lucifer såsom något ont. Att så är förhållandet bevisas därav att dennes verk användes i höga krafters tjänst att omvandlas till något positivt, något gott. Hur ofta ser vi inte exempel på hur det vi kallar ont visar sig vara gott, sett i förklaringens ljus?

Ett belysande exempel på vad härmed avses ger en indisk berättelse, där det talas om en man stående i tillbedjan inför den uppgående solen. Så vänder han sig om och ser sin skugga. I tron att detta är hans ledstjärna följer han den, längre och längre går hans väg, och slutligen står han i den brännande öknen, där han förgås av törst och hunger. Här symboliserar skuggan, som är frånvaron av solljuset, det negativa momentet i detta ljus, d.v.s. det som inte finns. Det negativa som mannen följde och som blev hans undergång, är det onda. Det var okunnighet som kom mannen att följa skuggan, och okunnighet är ett annat ord för synd.

Med detta är inte sagt att vi skall förneka det ondas existens. Ej heller får vi tro, att Gud inte skulle ha förståelse för vårt lidande. Upphöjd över förmåga att själv lida består Hans deltagande i våra sorger i kärleksfull strävan att klargöra för oss sanningen om att allt till slut ordnar sig efter Hans vilja till det godas seger, även

om luciferkraften fördröjer det planmässiga utförandet därav. Lidandet renar människan, det är det ondas förvandling till det goda. Vi må betrakta det ur den synpunkten att det onda är något negativt - icke existerande - om vi skall få något grepp om frågan huruvida Guds allmakt är verklighet eller ej, intill dess vi en dag ser hela sanningen. På grund av vår ofullkomlighet kan detta inte ske nu.

Universums planer och sfärer, ring inom ring begränsas av deras olika dimensioner. De högre planen med sina snabba vibrationer är målet för människans andliga strävan att uppnå. Det är bibelns himlar. Med utgångspunkt från denna åskådning må vi betrakta de lägre dimensionerna med Lucifer i den allra lägsta såsom något att bekämpa.

Genom att människan ökar sina vibrationer bildas ett avstånd mellan henne och de lägre krafterna, varvid ett spänningsförhållande uppstår, eftersom hon är bunden vid denna luciferkraft. Lucifer släpper inte gärna taget, en kamp uppstår, viljan att bli fri bestämmer kampens häftighet. Många är de knep han använder sig av att behålla sitt grepp. Den mänskliga intelligensen sätts här på sitt hårdaste prov. Stark vilja och överlägsna metoder är de vapen som för till seger. Och när hon tror sig frigjord med starka andekrafters hjälp, skall hon kanske finna att han behållit en svagt bevakad punkt i hennes kropp, där angreppet kan sättas in i det avgörande ögonblicket.

Detta är vad som åsyftas i den grekiska myten om Akilles, som hade en enda sårbar punkt, hålen, och där sattes angreppet in. Härav framgår det betydelsefulla i att ah hela sin kropp bevakad och skyddad, ingen lucka får finnas. Om allt är rätt förutsett skall seger vinnas.

Meningen med den kamp vi har att utkämpa mot Lucifer är just det förhållandet att lidandet lyfter människan till högre höjder. Många har svårt att förstå detta, att lidandet renar. Man uppfattar saken så, att svårt lidande gör människan upprorisk, hon angriper höga makter i vrede över sina plågor, men märker inet att det angrepp hon riktar mot Gud i själva verket är avsett för luciferkraften inom henne. Detta kan bevisas genom det faktum att dessa angrepp - förutsatt att de inte är följda av hädelse - stärker henne. Hon känner sig vederkvickt och detta skulle inte kunna hända, om hon däri inlagt något av hat mot höga makter. Det är nog så att det här är fråga om en kamp med samma rena vapen, som anbefallts henne i striden mot fienden Lucifer.

Vi hörde att människan steg mot högre vibrationer i den mån hon besegrade det onda. Denna höjning av vibrationer är målet för alla väsen, men den blir smärtsammare och mera märkbar i tider av sådana förvandlingar som nu äger rum, då vår sfär skall vända sin bana mot högre utveckling. Det är alltid brytningstider som är tyngst att genomkämpa, innan det genombrott ägt rum, som leder från nedstigande till nytt höjande mot högre plan. Dessa perioder är utvecklingens svåraste provotider, och det är just en sådan brytningstid vår värld nu utkämpar. Olyckor, krig och sjukdom utmärker dessa dagar, de hör till det onda vi har att bekämpa för att nå bättre förhållanden.

Vi står inte ensamma i den kampen. Höga andemakter har ledningen av våra öden i sina skyddande händer. Vi vet inte vilket omätligt arbete som utföres för att hjälpa oss i vår svåra belägenhet. Vi förstår inte nu, varför allt lidande skall övergå oss, men om vi kunde se med deras ögon som leder vår färd, skulle vi inse att ingen möda varit förgäves i ljuset av den glädje, som möter den som övervunnit. Det är meningen att vi alla skall övervinna och nå ljusare dagar även här på vår jord. Men ingen utlovas någon lätt vandring, sedan beslutet fattats att söka nå högre sfärer. Det blir en svår tid med besvikelser omväxlande med framgångar. Men när mödans dag är slut och segern vunnen, skall den i glans överträffa allt avd vi kan föreställa oss.

Vi har försökt klargöra vilket sambandet är mellan Gud i denna vår värld och Hans motpol, Lucifer. Om vi utgår från att Gud aldrig åsi-

dosätter den lag, som utgått från Honom och som upprätthåller universums balans inser vi, att även lägre krafter skall ha rätt att utnyttja den fria viljan.

Liksom de högsta andliga krafterna tar sig an den strävande mänskligheten för att föra den från mörker till ljus, så arbetar Gud i sin vishet att återvinna den lägsta av krafter, den luciferiska i det goda tjänst. Eftersom alla under utveckling stadda väsen skall öka sina vibrationer, skall även Lucifer höja sina för att övergå till en annan sfär transformerad till en ny och annorlunda kraft, renare genom vibrationernas större snabbhet. I denna verksamhet är det just som den mänskliga insatsen är av största värde.

Vi har tidigare talat om att det är människans uppgift att lösa sig från den del av luciferkraften, som dväljs i hennes inre, d.v.s. den del, som hon vid Adams fall införlivat med sitt eget väsen. Det var kunskapen om gott och ont hon införlivade med sin kropp - hon åt av kunskapens träd - den kraften skall hon förgöra, det är hennes uppgift, och det sker i den nyss beskrivna kampen.

Den andra delen av hans treeniga väsen, hans jagmedvetande, namnet Lucifer, skall störtas ned till de riken där liv inte finns. Härmed menas att det onda i namnet, jagmedvetandet, icke skall återuppstå.

Den tredje delen av hans väsen, viljekraften i den negativa känslan, hat mot det goda, skall transformeras till en högre dimension och ingå i universum som dess uppehållande balans i form av en ny dimension, som uppstår genom de ökade vibrationerna. Detta verk tillkommer helt och hållet högre makter att utföra.

När detta skett är ett skede i universums utveckling avslutat och har övergått i ett annat. Att det här är fråga om långa tidsrymder behöver väl knappast sägas. Men människan behöver därför inte förtvivla. Vi vet att var och en har en gnista av Gudomen i sitt väsen, allmakten finns inom henne. Orsaken till att denna allmakt inte kommer till synes i det dagliga livet, är att den är dold under många lager av okunighet och mörker genom luciferkraftens verkan inom henne. När hennes utveckling fört henne upp till ett högre liv under bättre förhållanden än här på jorden, behöver hon ej återvända hit. Andra väsen från lägre utvecklingsplan intar hennes plats och befolkar jorden. Sålunda går utvecklingen vidare och människan går nya öden till mötes.

Så fullbordas universums lag enligt en visdom nedlagd i de styrande andarna till tjänst för ett universum, som alltid befinner sig i fullt harmonisk balans, styrt och lett framåt av den högsta Gudomen, varav var och en av oss har en gnista i förvar i sitt väsen.

Elisabeth Lansenor.